

Kasım Mektupları

– şaircesevmek · 25 Kasım 2012

Mektuplar, mektuplarımız...

Bizim zamanımızda mektuplar vardı; irakları yakın eden gül kokulu mektuplar, hasret tüten, gurbetten silaya siladan gurbete kanatlanmış mektuplar. Aşklar, özlemler, sevgiler mektuplarla anlatılır, mektuplarla yardan haber alınır, mektuplarla yare haber uçurulurdu. Sararmış yapraklarıyla belki de hâlâ bir yerlerde sakladığımız mektuplar. Bizim zamanımız derken öyle bir asır öncesinden bahsetmiyorum, sadece 15 - 20 yıl öncesinden söz ediyorum.

Geçenlerde 11. sınıfta mektup türünü işliyoruz. Sordum, 30 kişilik sınıftan sadece dört kişi şu ana kadar bir yakınına mektup yazmıştı. Cevabını aldınız mı dediğimde ise sadece iki kişinin cevap aldığını öğrendim. Maalesef günümüzde kaybolmaya yüz tutmuş bu edebî türü, ömürlerinde bir defa bile olsun yazmalarını ve o heyecanı yaşamalarını istiyordum. Ama nasıl yazacaklardı bunlar mektup zamanının çocukları değil miydi ki.

Bir hızlı okuma uzmanının konferansına gitmiştim, şöyle demişti: "Çağımız hız ve haz çağıdır, gençlere hızlı olmayan ve haz almadıkları hiçbir şeyi yaptıramazsınız." Gerçekten de öyle değil mi? Çocuklarımız, gençlerimiz kitap okumuyor, onun yerine iki saatte bir kitabın filmleştirilmiş halini izleyebiliyorlar artık. Öyle, günlerce kapıda postacı yolu gözlemiyorlar gençlerimiz, sınav sonuçlarını "Sınav Sonuç Gazetesin"den almıyorlar, onlar sonuçlarını ya internetten ya da mesajla alıyorlar. Ellerinde cep telefonu, o büyük haz aldıkları "dıld-dıld" sesinin gelmesini bekliyorlar. Hatta öyle olmuş ki çocuklarımız, eli cebinde telefona bakmadan mesaj atabiliyor, bunu nasıl yaptığını sorduğumuzda da : "Baba, seninle benim aramda kocaman bir fark var." diyebiliyor. İşte böyle bir çağda elbette gençlerden mektup yazması beklenemez. Ama ben bu konuda kararlıydım. Dedim ki, herkes bir yakınına mutlaka mektup yazacak ve bunu bana kanıtlamak için de gelen cevabı gösterecek. Tabi hemen sınıftan itirazlar yüklendi. Olurdu, olmazdı, pazarlıklar, pazarlıklar.... Olmaması için kırk dereden su getiriyorlar, bu çağda mektup mu yazılmış, uzakta bir yakını yok, yazsak bile cevap alamayız. Mazeretler mazeretler... Benimde pes etmeye hiç niyetim yok. Olacak bu iş. Ömürlerinde bir sefer bile olsun bir yere mektup yazacaklar. En sonunda dedim ki hiçbir yakını yoksa bana yazın. Ben size cevap veririm. Kabul ettiler. İşte yazımın bundan sonraki bölümü öğrencilerimin mektuplarından derlenmiştir.

İlk görüş, ilk intiba çok önemlidir derler ya hani, işte hocam ilk gün bizlere Yunus'un dilinden seslenmişsiniz:"Gelin tanış olalım / İşi kolay kılalım / Sevelim sevilelim /Dünya kimseye kalmaz." Demiştiniz ve tanışmaya başlamıştık. Adınız-soyadınız, anne-babanız ne iş yapıyor, kaç kardeşiniz, onlarda nerelerde ne işle meşguller, neleri seviyorsunuz neleri sevmiyorsunuz, neler okuyor neler izliyorsunuz, en son okuduğunuz kitaplar, kimleri örnek alıyorsunuz, ilerde ne olmak istiyorsunuz vs. vs. Birkaç yıldır aynı sırayı paylaştığımız arkadaşlarımızı ilk defa o gün tanıdık hocam sizin sayenizde. Hatta yanımızda oturan arkadaşımızın göz renginin ne olduğunu bir görün diyerek bize bakmayı değil görmeyi öğrettiniz ilk günden.

Tanışmadan sonra siz de kendinizi tanıttınız. 10. sınıf edebiyat dersimize sizin gireceğinizi öğrendik. 9.

sınıfta beni bu dersten soğutan hocamız okuldan gitmişti. Gelen gideni aratır derlerdi ama bu söz sizinle ilk defa anlamını kaybediyordu. Siz geldikten sonra hayata bakış açım değişti. 11 yıllık öğrencilik hayatımda sizi sevdiğim kadar hiç kimseyi sevmedim hocam... Sizlerde bize, okulumuzu öğretmenlerinizi sevin, çünkü sevgi ile açan çiçeklerin meyvesi tatlı olur dediniz. Bir de içinde bulunduğumuz ortamın kıymetini bilmemiz için sık sık okuduğunuz bir beyit vardı:

"Cihân-ârâ cihân içindedür arayı bilmezler /Ol mahiler ki deryâ içredür deryâyı bilmezler"

Hocam ezberledik artık dediğimizde de "Ettekrarü ehse, velevkene yüz seksen." derdiniz.

Öğrencilik hayatımda o kapıdan içeri pek çok öğretmen girdi ve o sandalyeye pek çok öğretmen oturdu ama sizin engin hoşgörünüzle, bilgi birikiminizle, geniş kültürünüzle; o sandalyeye değil gönül tahtımıza oturdunuz öğretmenim...

Zaman zaman şiirler okurdunuz kendi dilinizden, hangisini unutabilir ki satırlarınızın. Yıldızlar düşerdi penceremize, biz hayal dünyamızda serenat yapardık. Ya da sonsuzluğa uçardık mısralarınızla:

"Sonsuzluk eyleminde karıncanın kanadı

Büyüdü yokluğunda şimdi göz bebeklerim

Sensizlik âleminde gözlerin son muradı

Kararan ruhumuza müjdeydi kelebeklerim

Büyüdü yokluğunda şimdi göz bebeklerim" Sonra oradan çıkar, imgeler simgeler arasında boğuşur dururduk.

Sevgili hocam sizin şiirlerinizi okudukça ben de bir şeyler karalamaya çalışıyorum. Geçenlerde söylemiştiniz ya cinas sanatına örnek arıyordum, kırmızı ışıktaki beklerken bir şiir yazdım diye, hatta bizimle paylaşmıştınız:

"Senin fildişi kulen var

Benim kerpiçten kalem var

Senin elinde kılıcın

Benim elimde kalem var." Şimdi ne zaman o kavşaktan geçsem aklıma siz geliyorsunuz. Aslında ben polis olmak istiyordum ama sizi tanıdıktan sonra öğretmen olmaya karar verdim. Silahlara elveda hocam. Size söz veriyorum benim elimde de hep kalem olacak.

Ha bir de edebi sanat demişken en hoşuma giden şiirlerinizden birinde hüsn-i talil ve teşhis sanatına verdiğiniz örnekti:

"Sen gülünce güneş güler / Bulutlar tutamaz gözyaşlarını senin hüznünde / Eğer rüzgâr okşayıp geçmişse saçlarını bir akşam vaktinde / İnan ki o rüzgâr kadar şanslı değil şu parmaklarım."

Elbette benimkinler böyle güzel olmuyor, ben yinede yazmaya devam edeceğim, dediğiniz gibi: "Baka baka bakan olamayız ama yaza yaza yazar olabiliriz."

Bir kitap göstermiştim size tavsiye eder misiniz diye: "Ben yazar seçmem, kitap seçmem, kim sanat adına iki satır yazmışsa onu alkışlarım, yalnız bir tek kuralım vardır: 'Edepsizliğin başladığı yerde edebiyat biter.' Buna dikkat edin yeter." demiştiniz. Hiç merak etmeyin hocam artık dikkat ediyorum.

Gün görmedik laflar çıkardı ağzınızdan. Dersi kaynatmaya çalışan bir arkadaş olduğunda taşı o kadar güzel gediğine koyardınız ki arkadaş ağzını kapatır oturuverirdi sırasına. Bu huyunuzu çok seviyorum hocam, bu konuda idolümsünüz. Yanılmıyorsam geçen yıl sene sonuydu. Yıl boyu sizi dinlemeyen

arkadaşlardan biri, sizden sözlü notu istemişti de siz de koca bir yılın boşa geçtiği anlatmak için bir şiir okumuştunuz. "Bilmem ki neydü senin gaye ü maksadın / Fare gibi kitapların arasında yaşardın. / Ne dans ettin eğlendin, ne de sevdin kız kadın, / Selvi gibi ümitler döndü iğdeye, / Geçti borun pazarı sür eşeği Niğde'ye." Biz o gün öğrenmiştik bu sözün bir başının bir sonun olduğunu.

Hocam, size ne yazabilirim ki. Aramızda öğrenci öğretmen ilişkisinden öte herhangi bir durum yok. Bu mektup da ömrümde yazdığım ilk mektup, büyük ihtimalle de son mektup olacak. İyi günler...

Değerli hocam, bu yıl sizden beklentim, bol bol kolay sorular sormanız, bol keseden sözlü notu vermeniz, not fişine 80'leri 90'ları yazmanız. Elleriniz dert görmesin hocam... Öğrenci psikolojisi işte başka ne yazabilirim ki...

Hocam, ilk defa mektup yazıyorum neden yazdığımı da bilmiyorum hani mektup kurallarında vardır ya giriş bölümünde mektubun yazılış amacı söylenir diye. İşte ben de bunun için bir amaç söylemiş olayım. Her şey çok güzel de Hocam, çok yazdırıyorsunuz. Yine de reklam araları verdiğinizde "Hayata Yön Veren Öyküler"den seçtikleriniz ya da esprileriniz bir nebze olsun soluk aldırıyor bize. Sınıfta espri de yapsanız mutlaka ya dersle alakalıdır ya da ders alınacak bir yanı vardır. Bir de yine dersin konusuyla bağlantılı bir türkü tutturursunuz, sınıf hemen dinleme moduna geçer, işte o anlarda mest oluyorum. Hocam, siz benim için öğretmenden daha öte hayata hazırlayan bir yol gösterici oldunuz. Bizi hayata hazırlayan ve hayatımızda ayrı bir yeri olan değerli bir dostonuz. Arkadaşlarımla yanında sizden manevi babam diye söz ediyorum, umarım sizin manevi kızınız olmaya layık olurum. Öğretmenim iyi ki varsınız... Hocam sizden önce ders çalışmak nedir bilmiyordum, dersi sevdiğimden sonra şimdi ne internet, ne cep telefonu ne televizyon, odamda sadece çalışma masam ve ben... bir de... Neyse bende kalsın hocam... Muhterem hocam, bu sene sınıf öğretmenimiz olmadınız ama ben yinede sizi sınıf öğretmenimiz gibi görüyorum. Hocam üzerimizde çok hakkınız var. Yaptığımız bazı hatalarda arkamızda durdunuz ve bize bir hayat dersi verdiniz. Ama biz sizin üzülmediğinizi anladık ve özür dilemek için size bir not yazmıştık. Altında da sekiz arkadaşımızın imzası vardı. Hocam şimdi söyleyeceklerim benim samimi düşüncelerim. Sanki bu yıl biraz değiştiniz. Sizi bir türlü çözemiyorum. Bir şeyi de söylemeden geçemeyeceğim. K... Köyü'nün en doğrusu orak gibi olur derler, siz o köylü olamazsınız hocam. Çok iyi bir insansınız, öğrencileri çok seviyor değer veriyorsunuz. Bir de ricam olacak hocam. Sınıfta bana sorular soruyorsunuz cevap veremiyorum, çünkü sıkılıyorum. Sınavda sorun döktüreyim ama ne olursunuz sözlü sorular sormayın hocam.

Hocam bir yıl boyu sizinle hem ağladık, hem güldük, hem üzüldük, hem de ders işledik. Bize hep destek çıktınız, sorunlarımızla bire bir ilgilendiniz, ama bir sorunu hala çözemedik hocam. Sınıftaki Anamurlular, Bozyazılılar gruplaşması sınıfın birlik ve beraberliğini bozuyor ve ben bundan çok rahatsız oluyorum.

Ama en azından geçen yıl ki gibi boğaz boğaza değiliz. Bunu biraz da size borçluyuz. Bize sınıfın bir aile olduğunu anlatmaya çalıştınız. Önyargısız bir hayatın kapısını araladınız bize. Hayat tuvalimize attığınız birkaç fırça darbisiyle hayat resmimizi güzelleştirdiniz, sizi tanıdığım için mutluyum hocam.

Hocam bu mektuba başlamak pek de kolay olmadı. İnsan heyecanlanıyor size mektup yazarken. Sevgili hocam, sizi hep kendi dünyamda Arka Sıradakiler dizisindeki, Kemal Hoca'ya, Hayat Bilgisi dizisindeki Afet Hoca'ya benzetiyorum. (Pardon, Hoca camideydi.) Bilmem izlediniz mi o dizileri. Bir de hocam hiç unutmuyorum geçen sene karneme "Seviyenin bu olduğuna inanıyorsan böyle devam et." Yazmıştınız.

Bu olmadığını biliyorum, söz hocam, bu sene daha çok çalışacağım. Bizden mektup yazmamızı istediğiniz için çok teşekkür ederim, bu sayede içimi dökmüş oldum.

Aşkı tanımladınız bize kah ateşten gemilerle mumdan denizleri aşmak, sevgiliye ulaşmak dediniz, kah çağdaş bir aşkı tanımlayıp: Saatte yüz yirmi kilometre hızla giden bir trenin penceresinden sevgiliye el sallamak dediniz. Bir arkadaş "Yeter hocam kaç satır aşkı işliyoruz dediğinde. Bırak kızım üniversitede dört yıl aşkı okuduk, bırak da dört saat burada aşkı dokuyalım demiştiniz. Aşkı hem okuduk hem dokuduk sizin sayenizde hocam. Derslerde biraz çok gülüyorum bunun yanlış olduğunu da biliyorum. Hocam biraz yaradılış, biraz da geçliğime verirsiniz sevinirim.

Birkaç hafta önceydi derse girdiğinizde biz Alex'in gidişini tartışıyorduk ya işte böyle durumlarda acayip sinirlenirdiniz. İsyanızın dökülürdü dudaklarınızdan: "Bir gün önce 7 şehit vermemize Alex'in gidişi kadar üzülmeyen bir gençlik yetişiyor." Sonra çözülmüştü dilinizin bağı. Ne olacak, değerler karıştı bu ülkede. Şehit nedir, bir can ne için verilir, ölen kim, bu cenaze ne... Anne şehit haberinde kanal değiştiriyor, dizisine bakıyor; baba maç için alıyor bayrağı sokağa çıkıyor, şehit cenazesinde yok, işte o anne babanın çocuğu da öğretmenini bıçaklıyor. Öğretmen kimdir, hakkı nedir üzerimizde... Bu ülkede öğrencisi soba yakarken tutuşunca ona canını siper edip şehit olan öğretmenler var. Medyamız ise bilmem hangi sanatçının kaçamağı kadar yer vermiyor bu habere diye isyanınızı dile getirmiştiniz. Hâlbuki siz şehitler için yazdığınız şiiri okumuştunuz bir gün önce: "Benim alınyazımı böyle yazmış yaradan

Bilmem ki kaç gün, kaç yıl geçti aradan

Kaderimi boyadılar: Aldan, mordan, karadan

Damar damar yüreklerde atanımdır Mehmetim

Şimdi ince bir sızı sol yanımdır Mehmetim"

Hatırladığım kadarıyla konuşmanıza şöyle devam etmiştiniz. Sizler, bırakın ülkemizin sorunlarını, İsrail tankları altında ezilen Gazzeli çocukların, Somali'de açlıktan ölen yavruların, Arakan'da zulme uğramış anaların, Doğu Türkistan'da Çin esareti altında yaşayan soydaşlarımızın sorunlarıyla ilgilenecek yaştasınız. Kendiniz çocuk mu zannediyorsunuz... Hiç unutmuyorum, unutamıyorum hocam o sözünüzü, yerden göğe kadar haklıydınız, bizler karanlıkta yollarını kaybetmiş kelebekler misali ışığınıza muhtacız hocam. Eğitin bizi, yol gösterin, kapımızı aralayın, yolumuzu aydınlatın...

Hocam, öğretmenler günüyle ilgili bize şiir yazın diyorsunuz ama geçen yıl öğretmenler gününde "Hayali İskender" adlı yazınızla birinci olmuşsunuz. Salonda okuduğunuz zaman gözyaşlarımızı tutamamıştık. Bu yıl yazmayacak mısınız hocam?

Hocam şiirlerin dışında diğer türlerde de yazılarınız var biliyoruz. İnternet sitelerinden okuyoruz. En az şiirleriniz kadar güzel yazılar. Bir yazınızda şöyle demişsiniz: "Dünya bir tiyatro sahnesidir. Hayat bir tiyatro oyunudur. Rolünü en güzel oynayan kişi seyirciden en çok alkışı alarak dünya sahnesini terk eder." En çok dert yandığınız şeylerden biriydi hocam, günümüzde öğretmenlere hak ettikleri değer verilmiyor. Öğretmen olunacak zaman öğrenciydim, öğrenci olunacak zaman öğretmen oldum diye manidar bir benzetme yapardınız.

Satırlarıma son verirken en çok sevdiğim şiirlerden biriyle, Necip Fazılın "Şarkımız" şiiriyle bitirmek istiyorum mektubumu.

"Gideriz nur yolu izde gideriz.

Taş bağırdada, sular dizde, gideriz.

Bir gün akşam olur, biz de gideriz.

Kalır dudaklarda şarkımız bizim."

Hiç merak etmeyin hocam biz sizin değeriniz biliyoruz, sizlere değer vermeyenlere inat ellerimiz şişinceye kadar alkışlıyoruz.

Mustafa İsmet KESKİN